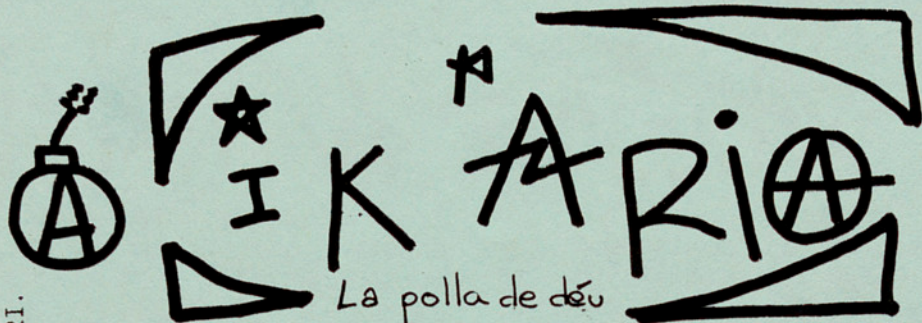

Nº 17, Abril de 1988.
20 duros, 5 FF, 0.75 ECU's o 1 \$ en moneda de l'IMPERI.

**NI OLIMPIADES
NI "QUINTO
CENTENARIO"**

NI MIL·LENARI

Amics del Kokxal

Sembla ser que a iniciativa d'òmnium Cultural i de l'inefable ERC se celebrarà aquest any (de St.Jordi 88 a St.Jordi 89) el suposat mil·lenari de la independència dels Comptats Catalans.

Tot just començar a preparar-lo i ja han aparegut les picabaralles entre ells mateixos; d'una banda els del PSC remuguen que la veritable "consciència" de Catalunya no es "desvetlla" fins passat l'any 1000 (queda un xic lluny per celebrar-lo); d'altra banda els d'ERC es retiren pel paper destacat que es dona al Borbó a l'inauguració del sarao.

A la perifèria del parlamentarisme, el que es considera el nacionalisme radical, també està movent el tema: que si el Borbó és un descendent del rei francès, que si el mil·lenari de la independència de Catalunya és anterior al mil·lenari de l'existència d'Espanya... Hi ha dues postures: d'una banda les del PSAN més el nacionalisme de dretes (ERC, FNC, convergents radicalitzats...) i

Edita:

IKARIA-CONTRACORRENT

(Ateneu llibertari de l'Harmonia) 2 08030-BARCELONA

els fatxes propis (Estat Català) que celebren amb tota convicció la fundació de l'Estat Català i l'inici de la "Monarquia Catalana"; d'altra banda, la de l'MDT, del que no es coneix una posició clara i els macacos dels que cal esperar alguna aportació seguidista amb l'oportunisme polític que els caracteritza en la seva relació amb l'independentisme.

Un cas apart és el de la CRIDA, sempre a mig camí entre el radicalisme de l'acció directa i el pujolisme espitós; encara que no el precedent de celebració militarista que va fer de la "reconquesta de Mallorca" i la seva "incorporació a la Corona Catalana" que tan recorda la celebració de la presa de Granà per Na Isabel, sembla ser que el rei En Jaume va actuar d'una manera genocidicament correcta en exterminar la cultura dels infidels sarraïms, incorporant-los a la cristianitat (que mossèn Dalmau ens beneeixi).

Per variar, nosaltres també estem en contra, no sols del carnestoltes

c/ Sevet 15 baixos

monàrquic d'en Pujol, sinó també de la celebració que ens volen encolomar els "radicals". I és que tenim clar que la suposada independència de Catalunya l'any 988 va ser sols la constitució d'un poder estatal feudal, és a dir, la independència d'uns quants, d'unes classes dominants, dels comptes i dels bisbes, dels recaudadors d'impostos i dels reclutadors de soldats, dels agutzils i els botxins, dels nobles i dels abats... També tenim clar que per els pagesos, els esclaus i serfs, els criats, soldats de lleva, els heretges, els desposeïts i la major part del poble "català" la diferència entre ésser explotats, executats, integrats a l'exèrcit, esclavitzats... en nom del senyor Compte no era gaire diferent de ser-ho en nom del rei carolingi.

L'estat institucional, com a forma organitzada de poder, es desenvolupa en el temps prenent diferents formes com dictadura militar, democràcia burgesa,

estat feudal... encara que les diferents formes es redueixen a esquemes similars: uns grups dominants exercint el poder, uns cossos repressius per mantenir-lo, una moneda per pagar-los, un lloc, l'escola, d'ensinistrament de la moral i comportaments del sistema, altres llocs -la presó i el manicomi- on aparcar els diferents tipus de dissidents, el treball com activitat bàsica i valor suprem i una legislació al

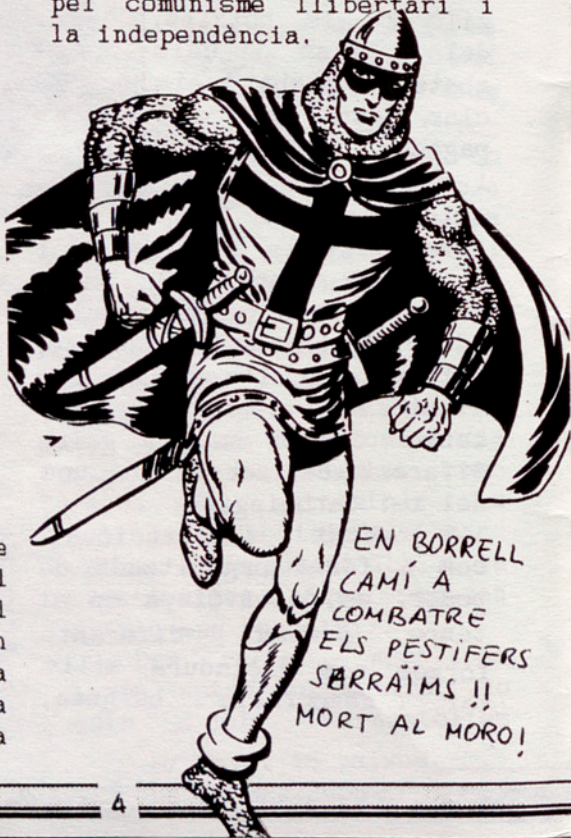
servei d'aquesta dominació.

La idea que la independència equival a la creació d'un nou estat és falsa. És més, la creació d'un estat no és independència. L'estat sempre és un fenomen administratiu-repressiu, un fenomen jurídic i institucional creat per sotmetre la població. No ha existit mai un estat que sigui lliure expressió de la població, ja que això significaria que ha perdut les seves atribucions fins el punt de deixar de ser estat. La nació, en canvi, és un fenomen poblacional. D'aquí que l'obtenció d'un estat "català" ens sigui indiferent, perquè continuarà essent un fenomen institucional.

La independència és la ruptura amb tota forma de dominació, la no delegació de la pròpia capacitat de decisió i actuació, i és ben clar que si alguna cosa eren els comptes catalans era la de dominadors dels pobles dels seus territoris.

Per a nosaltres la veritable data de l'inici del procés d'independència catalana seria quan el primer serf català va fugir de l'esclavatge, quan un rebel al poder feudal va matar el primer noble català o quan es va alçar un poble i va cremar el primer castell, la primera església, la primera

Casa Senyorial, la primera abadia... o millor encara, ens sedueix imaginar que un grup d'individus va decidir viure lliure de les cadenes del poder (feudal, però poder) i que en una vall dels Pirineus va constituir una col·lectivitat d'individus lliures... Però la història escrita (l'escriben els frares) no sembla que deixi constància de cap d'aquest fets i per tant nosaltres no podem celebrar el mil·lenari de la nostra independència en una data concreta. Per això cada dia és un dia més en la lluita pel comunisme llibertari i la independència.

EN BORRELL
CAMÍ A
COMBATRE
ELS PESTIFERS
SARRAÏMS !!
MORT AL MORO!

AUTONOMS - 1978 ★

Avui, la nova onada insurreccional reagrupa a tots aquells que s'han quedat fora de la política professional d'esquerrers o de dretes, o que han passat el temps d'una equivocació.

L'experiència amarga que per a uns va suposar veure passar el cadàver putrefacte del leninisme i per a d'altres, les seves creences llibertàries, ens han dut a pensar i posar en pràctica formes d'organització que no són noves però que sembla que hagin estat oblidades. Al llarg de tota la història de la lluita de classes hi ha exemples de lluites autònomes. Els Grups Autònoms no neixen per decret ni per nostalgia de temps passats, sinó per una necessitat revolucionària, per la suma de les nostres vivències, de la nostra pràctica quotidiana.

La lluita revolucionària està jalonada per la presència d'aquests grups. Des dels d'afinitat de la FAI fins les experiències més recents dels MIL, GARI, NAPAP (a l'estat francès) NAP (estat italià) Moviment 22 de juny (estat alemany) hi ha tota una realitat pràctica que nosaltre recollim, no com una línia a seguir o una doctrina, sinó des d'un punt de vista crític, com unes experiències que cal aprofitar, uns moments històrics que cal saber deixar enrere.

Les nostres diferències amb la FAI són, a més de tipus ideològic, de tipus pràctic. No concebem la reconstrucció d'una organització per nostàlgia de temps passats. La coordinació de diferents grups ha de néixer d'una necessitat, és a dir, que abans de tot l'existència d'aquests grups ha de ser una realitat. No s'arriba a una pràctica revolucionària partint primer de la coordinació. És la pràctica revolucionària, el desplegament real del grup allò que fa necessària la coordinació, i en el cas de la FAI, és evident que els grups de base no existeixen, si no de forma artificial, o en la imaginació d'alguns. La reanimació burocràtica d'un cadàver no ens interessa.

Per a nosaltres, el grup no és ni el partit del futur, ni la panacea. És la forma més lliure que hem pogut imaginar per a organitzar-nos ara i aquí. L'individu no entra en el grup deixant les seves idees a la porta; participa amb elles en la creació i el posterior desenvolupament del grup. Partint d'aquesta base, el grup no reagrupa els revolucionaris. Aquests

es reuneixen per afinitats i creen els grups. Aquest procés pot ser més lent i feixuc però no n'hi cap dubte que és més segur., evitant-se així, l'aparició de líders-gurús i grupuscles dirigits. Creiem que és en les nostres pròpies relacions on es troba la negació del vell món. Es una contradicció perillosa copiar els esquemes organitzatius de la societat capitalista, amb el pretext de combatre-la, i les jerarquies dels comitès executius no ens serveixen per a res, perquè és en la separació entre executius i executors, i el que això implica, on dormen les burocràcies. Aquestes són, si és possible, més perilloses que el mateix capitalisme. A la força material que els dona el control de l'aparell del partit, se li afegeix la força moral dels símbols i les lluites obreres, dels quals s'apropien i es capitalitzen en els seus desitjos de poder. Entre les seves mans, els morts de totes les revolucions, els morts de la Comuna de París, són tan importants com els milions per a una multinacional.

Deixant ben calr tot això, els GA no pretenen organitzar les masses sinó organitzar-se dins d'elles amb les armes al seu abast. El concepte d'autonomia es desenvolupa a partir del nostre propi funcionament. Totes les accions i totes les passes del grup són discutits de forma comuna. Aquestes discussions no es limiten a abordar els problemes polítics sinó també i sobretot els problemes de comportament, de relacions i de convivència entre els seus membres. La relació entre diversos GA es limita a l'intercanvi d'experiències i a l'organització d'accions concretes. Amb l'autonomia real dels grups s'eviten les dependències dels uns envers els altres, així com els protagonismes. Cada grup intervé en el lloc on neix i es desenvolupa. La seva política, les seves accions són el resultat de la realitat on es mouen i de les necessitats del moment. La coordinació dels grups no implica la dependència dels uns

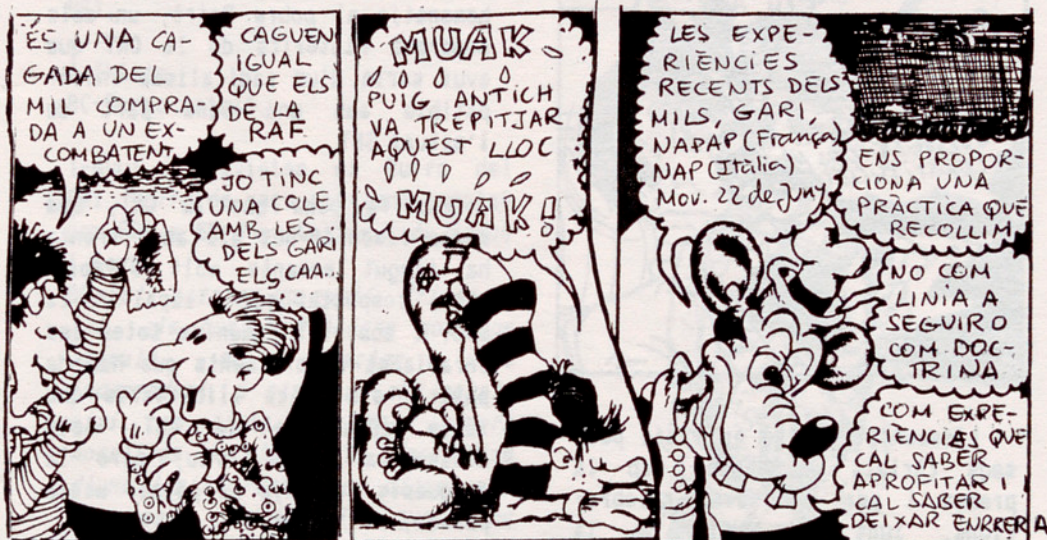
FOTO DE L'ASSEMBLEA
DE GA CELEBRADA
L'ANY 1977 A ST. FOST
DE CAPCENTELLES.

envers els altres.

Suposa companyerisme i solidaritat i reforça, eixamplant-la, la nostra lluita per la llibertat.

No som ni els primers ni els últims.

GA empresonat a la Model, agost 78 (traduït d'Insurrection)

ens mata la →

SENETE

La SNT-C ens mata, ens mata i ens remata. No sols és la discomformitat que puguem tenir amb coses concretes com les eleccions sindicals i que no són tan importants com sembla ser a simple vista, és el new-look reformista que "empapa" determinats sectors "modelnos" de l'organització anarco(?)sindicalista que curiosament coincideix amb els ocupadors vitalicis de càrrecs,

Primer va ser la nota de premsa elaborada per un tal Domingo defensant la llei antiterrorista i condemnant anticipadament el pobre Marià com a terrorista. El comunicat va ser desmentit per un contracomunicat i moltes persones i alguns sindicats varen reaccionar oportunament i contundent. Allò sorprenent, és que l'individu en qüestió no ha estat ahostiat, expulsat o al menys inhabilitat, sinó que ha passat a ocupar un

càrrec al Comité de Madriz, on sens dubte es necessita gent d'avenc com ell,

L'esmentat Comité és famós pels seus còctels de gambes amb la premsa i per les seves celebracions, junt amb UGT, de la signatura del pacte USA/URSS, amb volada de coloms i del bracet de la Bloise del PSOE, molt en la línia de l'adhesió a la Pre-IU Plataforma Anti-OTAN o a la Taula Pel Referèndum,

I així es segueix amb felicitacions nadalenques de flamants delegats sindicals i secretaris de Federacions d'Indústria als seus patrons desitjant, suposem, feliç any nou, les declaracions al TEMPS d'un "prominent" cenetista que semblen les del secretari de la USO, l'atribució falsa de delegats de l'administració catalana (en línia amb l'electoralisme més tronat)

Per acabar d'arrodonir-ho, ara s'anuncia amb bombo i plateret la incorporació de la ASL, gloriosa congregació de fatxes i verticalistes que segurament podran fer aportacions insòlites al proper homenatge al pobre Peiró, un dels moderats històrics de la CNT que avui seria d'un radicalisme incompatible amb una bona part de l'actual SNT,

Ens fa pena que la CNT, que sense remontar-nos als anys trenta ha tingut moments molt millors, acabi competint per l'espai de la USO, i sobretot lamentem totes les enrabiades i sofriments que han de patir els amics llibertaris que tenim encara a la CNT; tots arosseguem alguna creu, però la d'aquests companys és potser massa pesada,

CELEBRANT VICTORIES

EL RUC DEL REI

ENTREVISTA EXCLUSIVA AL BURRO DEL REI,

I-Ikària,
BC-Burro català,

I-Avui entrevistem el Burro del Rei, Burro de raça catalana regalat per ERC a SM Joan Carles I de Borbó i Borbó,

BC-Ep!, aclarem un punt!, Primer de tot, els burros catalans som uns animals de caràcter molt independent, i ningú no ens regala així com així; en certa manera nosaltres escollim els amos dins d'uns límits raonables, diguem amb el seny ancestral que ens caracteritza, I si jo sóc el burro del rei és per voluntat pròpia, no perquè els senyors d'ERC puguin disposar de la meua persona, és més, jo hem vaig oferir voluntàriament previ pagament de 500.000 peles per despeses de desplaçament,

I-és realment el burro català una raça especial de burro?,

BC-Fins els més ignorants en genètica saben que el burro català és totalment diferent dels altres burros europeus, i no diguem ja dels burros africans,...

Hem de distingir, però, dues menes de burros, els de quatre potes i els de dues. Jo pertanyo a la primera, a molta honra, ja que som de bon troc els més intel·li-

BURRO CATALÀ DE 2
POTES, VARIETAT CDC

gents i ben plantats,

I-Burros de dues potes?

BC-Doncs si noi, ha estat demostrat per l'equip del museu de Sabadell, Ja sabem que l'home d'Orce (En temps pre-històrics Orce pertanyia als PPCC) era en realitat un ruc,

El Burro Català de dues potes (A partir d'aquí BCDP) és relativament abundant, més que el Burro Català de quatre potes (A partir d'aquí BCCP), n'hi ha que fan de ministres a Madrid i n'hi ha que són alts (molt alts) càrrecs de la Generalitat,

ELS RUCS DE RAÇA
CATALANA ESCOLLIM
AMB SENY ANCESTRAL
ELS AMOS QUE ENS
CORRESPONEN

I-Molt alts?, com ara qui?,...

BC-La nostra és una raça discreta,
si vols que expliqui més coses
apaga la casset que no tinc ganes

d'acabar com en P.Castellanos,

I-Bé, bé... si no vols parlar...

BC-Els burros monàrquics som
solidaris entre nosaltres... Hi ha
sols el cas d'ERC que m'han ofès
molt amb tot aquest assumpte del
regal, com si jo fos un
objecte..., en aquest cas sí que
estaria disposat a donar algun
nom...

I-Doncs au vingal!!!

BC-L'Hortaldà, el president, en
Colom..., n'hi ha força...

I-Qui ho diria...

BC-Off the records, no ho poseu al
fanzine que jo ho negaré tot, et
diré que en Prenafeta i en Coll
Alentorn també...

I-Ho sospitàvem...

BC-I d'altres de més amunt...
Però... Crec que estic parlant
massa...

I-No, no!!...No parles massa...
Continua, continua...

BC-Vols dir?... Be diré alguna cosa
més... L'Obiols i l'Armet...

I-Tu ens prens el pèl!!!, d'això en
dius tu més amunt!!!,

BC-No diré res més sobre el tema!!,

em vols fer dir coses que em
comprometrien...

I-Apart dels burros catalans
monàrquics, en corre algun
d'independentista?

BC-Sí, n'hi ha bastants, són els
burros patriòtics, N'hi ha d'Estat
Català, del Front i a la major part
dels comitès centrals dels partits
d'aquesta tendència...

I-Ja, ja!!!

BC-No riguis, que de llibertaris
també n'hi ha una bona colla!!!...

I-Be, be...millor parlem del teu
futur a la casa reial...

I-Quina serà la teva funció?

BC-M'agrada la pregunta!, seré
conseller de SM per temes catalans

RUC CATALÀ EN PLENA
EUFORIA MIL·LENÀRIA.

i de política general... També tindrè funcions de conseller en temes de ramaderia...

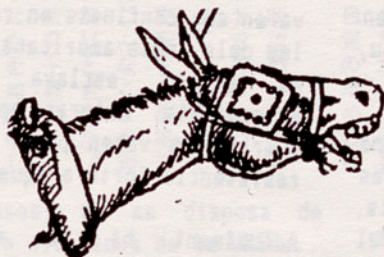
l-Apart de la feina, penses desenvolupar alguna altra activitat?

BC-Bé, sí, tinc la intenció de formar la "Colla dels Ases" a la Casa Regional de Catalunya, de moment en Narcís ja s'ha compromès i en Trias i el Roca s'ho estan pensant,

I-No enyoraràs el teu Vic natal?

BC-Mira noi, cal ser modern, Em moro de ganes d'anar a Madrid, a la Villa y corte, al bressol de la "movida"... DE MADRIZ AL CIELO NANO!!!,

El varem deixar al seu estable cantant xotis i cançons de l'Alaska mentre llegia la Guia del Ocio edició madrilenya,

Omori i ainumoshiri

OMORI, ELS AINUS I L'ESTAT JAPONES,

Properament hi haurà la revisió del judici del militant anarquista Omori, condemnat a mort des de 1983, per uns atemptats amb bombes comesos l'any 1976 amb el resultat de dos policies morts.

Omori porta ja quasi 12 anys a la presó esperant la solució del seu cas. Ell sempre ha negat ser l'autor d'aquests atemptats, encara

que afirma assumir-los i considerar-los com un avenç pels interessos populars.

Els atemptats varen ser reivindicats per un Front Armat Anti-japonès de l'Est d'Àsia del que no disposem de més dades per conèixer la seva ideologia i la seva composició. Sembla, però, que les accions d'aquest Front van dirigides a reivindicar els drets del poble Ainu, i d'altres minories

ètniques de la zona.

El Poble Ainu (PA a partir d'ara) és una de tantes nacions sense estat de la zona asiàtica, és totalment diferent dels japonesos amb els que comparteix part del territori. La gent és blanca, de tipus caucasià, mai no ha tingut un estat organitzat i la seva societat està organitzada de manera tribal segons clans. Antigament eren pescadors i en menor grau, caçadors-recol·lectors.

El PA actualment sols viu a una part de l'illa d'Hokkeido, a les illes Shakhalin i a les Kurils. Abans, però, ocupava gran part del territori de l'arxipièlag Nipó, malgrat que cada cop se'ls ha arraconat més cap al Nord.

El cop definitiu per el PA va arribar el 1868 quan, amb la restauració del Miji o poder imperial, es va acabar amb el feudalisme del Shogunat i, per aturar l'avenç de l'Imperi Rus cap el Sud, es va ocupar militarment l'Illa d'Hokkeido (que els ainus anomenen Ainumoshiri) i es va començar a colonitzar. Els ainus varen ser confinats en reserves com les dels indis americans, usats com mà d'obra esclava i sovint exterminats. Malgrat ser un poble guerrer no varen poder oposar una resistència forta a aquest procés.

Actualment hi ha a Hokkeido (Ainumoshiri) uns 12000 ainus més o menys "purs" i un nombre indeterminat de desculturalitzats i

アナキストというなかには、バクーニン主
ボトキン主義者も、トルストイアンも、スチル
集中主義に反対する農村青年社の人々も、僕の
四郎を継承するブルードニアンに近いものも含
もって他にもあるだろうが、すべて反国家、反
原則的な点では共通しているのである。だから
なのである。この人々が西塔君のいうようにハ
アナ連観をもっている人が各自の判断によつて
さめるVのである。僕もそう思っている。まさ
うことを間違いだというのではあるまい。各人
ーキストとしての判断と自覚にしたがつて加盟
るのである。綱領はこの判断と自覚のためのひ
なるものに過ぎない。

終戦後、思想の自由もある程度認められるよ
り、アナキストがアナキストであるという
ることは、何の差支えもなくなっている。とこ
ハ国家ならびにいかなる形態の支配をも拒絶し
という綱領の字句に関して、ハこんなことを書
断圧の好餌をあたえるではないかVと言った。
われはアナキストとして、無政府主義者とし
杉が、その他の同志たちが流した血を無駄にし
と思っっている。そのわれわれの集団が反国家反
あることは権力者も資本家も承知している。こ

de mestissos; no es disposa de
dades sobre els ainus de la URSS,

Els ainus estan fortament
discriminats laboralment i social,
i tenen pràcticament barrat l'accés
a l'ensenyament superior,
S'enfronten a un fort procés de
desculturització a l'estar rodejats
per una societat agressiva com la
japonesa, sense mitjans de
comunicació, escoles o institucions
pròpies,

és en aquest context, en el que
s'originen les accions del Front
Armat Anti-japonès, que lògicament
cal suposar constituït
principalment per persones de sang
ainu, Omori és japonès i procedeix
d'una illa més al sud, Malgrat tot
ha assumit les accions (sense haver
acceptat participar en elles) i
s'ha solidaritzat amb una vaga de
la fam amb membres del Front
detinguts el 1975,

Al judici contra Omori, no s'ha
aportat proves serioses, sols
suposicions i montatges policials,
Malgrat tot ha estat condemnat a
mort i si falla una darrera
apel·lació serà executat, Sols la
Solidaritat, tant al Japó com
internacional, pot aturar aquesta
execució,

El dia 29 de Març ha estat declarat
diada internacional per
l'alliberament d'Omori, Pots fer
arribar la teva solidaritat de la
manera que creguis oportuna a
qualsevol de les moltes empreses de
capital japonès que hi ha al nostre
país o als seus consolats i
embaixades,

Contactes: Omori O Mamoru Kai, N235
Chitose P.O, Box Segataya-Ku, Tokyo
(Japan),

ANARK·HERRIA

REPRODUIM AQUI UNA PART DEL LLIBRE ANARKERRIA, TRADUÏT PER LLIBRE I ABREUJAT (per qüestions d'espai), AMB LA IDEA D'ANAR PUBLICANT A SUCCESSIUS FANZINES LA RESTA, ANARKERRIA PLANTEJA UNA VEGADA MÉS EL REPT D'ASSUMIR DECIDIDAMENT POSTURES D'ALLIBERAMENT NACIONAL PER PART DELS LLIBERTARIS, EN AQUEST CAS DES DEL PUNT DE VISTA DELS ANARKO-ABERTZALES,

Un poble que renuncia a "aixecar castells a la mar" es condemna ell mateix a cadena perpètua,

IGNORANT L'ESTAT;
O EL CAS BASC

(...)

L'experiència que els bascos sempre han tingut d'unes imposicions estatals és negativa; ja que mitjançant un domini uniformant, centralitzat i legitimat per si mateix, se'ls ha condemnat, per llur oposició a aquesta realitat imposada, a una existència de dissidents, és per llur experiència històrica, pel

que els bascos s'armen amb un "principi de malfiança" enfront dels Estats que es reparteixen el seu espai geogràfic,

L'ètnia, la llengua, les relacions socials, grupals, la terra, l'entorn i altres moltes coses, marquen la idiosincràsia d'una comunitat, sense que això vulgui dir que aquests trets siguin també definitoris per a l'estat. Al nostre cas és evident, ja que s'estableix una relació de força entre el manteniment d'aquests trets -

o retorn sobre allò comunitari- i l'intent estatal d'actuació uniformitzant sobre aquesta realitat,

I és que la història de percepció d'allò estatal com quelcom aliè i opressor, fa que els bascos mirin cap si mateixos i aprofundeixen en allò comunitari, com a forma pràctica de supervivència i de desafiament. I és des de la identitat i l'experiència comunitària, des d'on cal entendre la diferencialitat d'allò basc,

Allò basc és diferent d'allò

francès i d'allò espanyol, és diferent per la seva llengua, pels seus costums, els seus mites, els seus valors, les seves relacions grupals i sobretot per la seva vivència diferencial de retorn sobre si mateix (o comunitari) en oposició enfrontada a aquells que se l'imposen,

Els bascos no tenen pas una representació pròpia de l'Estat, en no formar pert aquest de llur memòria; però si tenen una experiència immediata i històrica d'èsser hostatges de dos Estats que oprimeixen la seva identitat,

Però anem més lluny, i afegim que si no existeix una representació d'estat propi, tampoc no es té cap idea de la seva abolició. Allò que es manté sempre com una

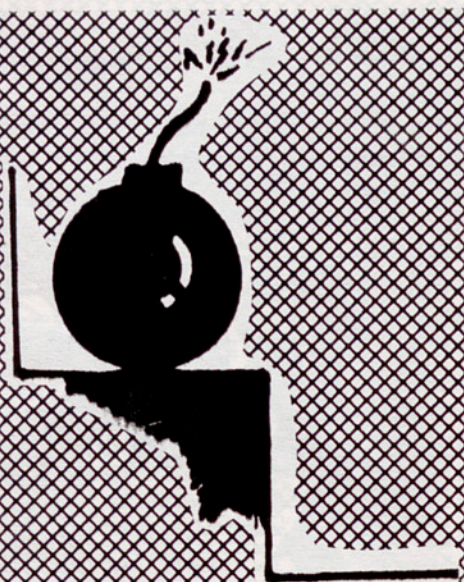
constant, és la percepció de l'estat com alié i negador de la pròpia substancialitat,

Al cas basc, es dona una tensió entre una memòria històrica d'Estat -frustrant, no propi i externament impositiu-; i una "memòria mítica" basada al retorn sobre allò comunitari, i és a aquesta memòria mítica, d'oposició a l'Estat es-

tranger, on allò basc desenvolupa el seu potencial alliberador i diferencial. Des d'aquesta memòria mítica, -situada més enllà del bé i del mal, més enllà d'estratègies concretes i més enllà de representacions d'Estat propi-, és des d'on allò basc, mirant cap si mateix, recull la seva idea d'alliberament com a poble. I és que més enllà del bé i del mal es situen les representacions romàntic-ideals dels antics batzarres (o suposada democràcia primigènica), on es situa els herois comunitaris, els guerrers mitològics, els discursos del nacionalisme arcaic, les contínues insurreccions; i d'altres exemples que crearen l'entramat ideal-comunitari del dret a l'exercici de la

diferencialitat com a poble diferent i oposat als imperis que se'l divideixen,

és des d'allò comunitari com a bastió de la identitat i oposat a la uniformització estatal -i no des de la idea de representació d'un Estat propi per inexistent en una memòria alertada davant reproduccions alienants de domini-, des d'on podem parlar d'irreductibilitat autoafirmant d'allò basc, i aquí rau el seu caràcter antiautoritari, en allò comunitari, en una tornada sobre si mateix que defineix un ésser diferent i enfrontat a un Estat vist com negatiu. El caràcter antiautoritari d'allò basc no es troba en la concreció d'un projecte d'Estat

propi -sense que això vulgui dir que no existeixin tals projectes-, sinó en la percepció que des de la substantivitat s'estableix d'allò no desitjat i imposat des d'altres Estats,

L'antiautoritarisme és palès a la derrota de la reraguarda Carolíngia, a les partides carlines al marge de tota llei, a la continua lluita

per l'autodeterminació, pels drets històrics, per la supervivència de l'euskera, al rebuig a la nuclear, al sabotatge electoral a l'imperialisme de l'OTAN, a les contínues barricades, a la defensa del dret a ser bascos a la nostra terra i tants i tants exemples que caldrien molts llibres per narrar-los,

El poble basc desenvolupa des d'allò comunitari:

1/ Un sentiment de diferencialitat,

2/ Una raó negativa crítica d'allò imposat des d'altres Estats,

3/ Una pràctica antiatoritària basada en assumir els dos punts anteriors,

(...) Assumir i reivindicar una identitat, no té res a veure amb la construcció d'un Estat propi basat en les fronteres. Però fora de carallots negar, per la constatació de la inexistència d'una memòria

d'Estat basc, que existeixen posicions que propugnen el separatisme per a la construcció d'un Estat,

(...) A Euskadi, però, els anarko-abertzales mantenen viva una paradoxa, que és la idea de separació com dret del poble basc a negar un domini d'Estat estranger. Aquest dret a separar-se i desenvolupar una vida pròpia de poble és coincident amb les idees nacionalistes, però la paradoxa esclata en la constatació dels diferents projectes que es tenen per al País

Basc i sobretot en la no acceptació -per part dels anarkos- de l'Estat com un fi. Per tant i sintetitzant: 1.- Separació, 2.- Camí ininterromput cap a la major descentralització i democratització, 3.- Fi de les fronteres a un món sense Estat i de pobles i homes lliures,

(...) ésser realista sempre és possible -o acceptar allò que ve donat com bo

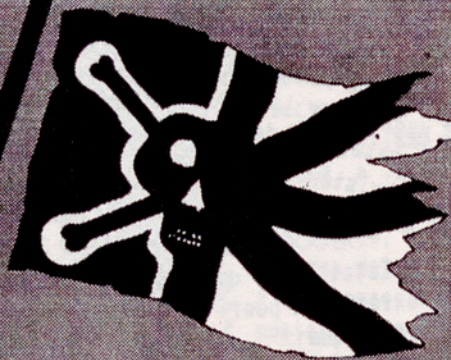
pel poder-, per això preferim imaginar-nos les nostres pròpies solucions. Dins d'aquesta imaginació la lectura anarquista sorgeix com l'extrapolació del caràcter existencialment antiautoritari de la comunitat basca i assumeix d'ell la seva potencialitat alliberadora i solidària.

L'anarquisme basc entén de separatisme perquè nega qualsevol domini extern, però dóna també al terme separatista una altra acepció en la seva negació de qualsevol domini a l'interior de la comunitat basca. Per suposat que l'anarquisme és una utopia o millor encara, un camí cap a la inexistència de deus, d'amos i també de fronteres. I això darrer ho hem après de dos llocs diferents: per ser bascos i per ser anarquistes,

A Euskadi han existit dues tradicions visceralment contraposades dins de llur esperit rebel: 1.- la dels

MARC LEGASSE
JAKUE PASCUAL

santacrucistes
amb el seu Déu,
pàtria i furs;
ancorats forta-
ment a la seva
lluïta cap el
passat, 2.- la
tradició negra i
irredenta en la
seva
inconformitat
absoluta i que
assumeix la
consigna de
KONTRABANDOA,
ANARKIA,
SEPARATISMOA.

JIMI BLAIZOLA
M. KARLOS

TXERTOA ARGITALBARIA

D'aquesta primera entrega del treball Anarkerria volem fer notar un parell de coses. En primer lloc, es fa servir el terme *separatisme* enlloc del més habitual d'*independentisme*, sense que volguem entrar a debatre-ho ara. I en segon lloc, que s'utilitza reiteradament l'expressió *estat propi* per contraposar a estat estranger. En aquest cas, cal veure que si bé hi ha una diferència entre estats plurinacionals com el francès o l'espanyol, i un estat que coincideixi territorialment amb els límits d'una comunitat nacional, i que és útil diferenciar entre ambdós cassos, no es pot parlar en cap cas d'estat propi, ja que l'estat és sempre expressió del domini d'un grup social sobre els altres. Únicament podria ser pròpia una confederació de municipis lliures, però això ja no seria res semblant a un estat.

PIPES ?

Darrerament i arrel de l'atemptat d'Hipercor, s'ha reobert el debat sobre la lluita armada, al mateix temps que tot un seguit de condemnes de la més variada procedència ha inundat "ab nauseam" tots els mitjans de comunicació inclosos els fotocopiats d'escassa tirada (Alternatius?),

El tema de la militarització d'ETA o de la "legitimitat" de la seva estratègia militar ha estat ja massa remenat per afegir-hi més confusió. L'assumpte que ens interessa és el de la lluita armada i més concretament, l'organització d'aquesta lluita. Aquest és un tema del que es parla molt, referint-lo però, quasi sempre a la RAF d'Alemania, a AD de l'estat francès, i altres grups de l'anomenat (pel poder) euroterrorisme (CCC, FP-25 d'Abril,....).

Des de la desaparició de l'espai teòric que es va articular (o desarticular) al voltant del MIL als anys 70, no ha babut a Catalunya un debat seriós sobre l'organització de la lluita armada, malgrat que nombroses persones i grups s'han dedicat a practicar-la amb més o menys fortuna; els atracadors dels Grups Autònoms Llibertaris de finals dels 70 i principis dels 80, l'ERAT, la RCAN, certes accions del PCE(i), la FIGA, els GRAPO Terra Lliure

i darrerament, l'ERCA.

La major part de totes aquestes agrupacions ha anat desapareixent al llarg del temps, algunes per les seves contradiccions internes, d'altres per manca d'organització i de suport, i algunes com els Grups Autònoms perquè el seu propi caràcter era efímer per definició. L'herència de la majoria ha estat un nombre elevat de presos (elevat respecte els pobres resultats) i uns diners expropiats, l'ús dels quals no coneixem però esperem que hagi valgut la pena contrapesats amb les llargues condemnes que ha generat.

Els grups armats tenen dos plantejaments bàsics. Uns es consideren l'embrió del futur exèrcit popular (en alguns cassos, que a casa nostra són ben ridículs, es consideren L'EXÈRCIT en majúscu-

les) ells son la vanguardia dirigent, la punta de llança del poble i les seves accions són operacions que pretenen estar en la línia de la guerrilla clàssica. Els altres, es consideren suports d'un moviment popular al que ajuden amb accions concretes (Voladures de béns de FECSA respecte la lluita antinuclear, atacs a oficines de l'INEM respecte la lluita dels aturats, atacs a béns ianquis respecte la lluita antimilitarista) o expropiant pasta per aquests moviments. El seu argument més pintoresc és el que pretén que l'acció dels grups armats té un caracter "pedagògic" sobre les "masses". A ambdós cassos es tracta de grups d'especialistes amb una tendència clara a la militarització o a la grupusculització,

Passarem a tractar més detalladament cadascun d'aquests punts,

-Del cas dels militaristes poc es pot dir al marge de la seva paranoia en reproduir els esquemes del vell món. Sols quan un grup d'aquests s'apropa realment a un exèrcit en l'eficàcia i no sols en la parafernàlia ideològica s'aconsegueixen resultats per a la població que diuen representar, com ara és el cas d'ETA (recordem Lemoniz, els pals a empresaris) o de l'IRA. En aquest aspecte, un grup novell com l'ERCA ha aconseguit amb una acció brillant i secilla expulsar a la VI Flota del port de Barcelona. No ens agraden, però, envegem els resultats que alguns aconsegueixen de vegades.

-Els recaudadors de pasta serien teòricament una de les varietats més beneficioses. El problema és que la major part dels calés acaben en lloguer de pisos, cotxes, armes,..., manutenció dels militants i ajuts als propis presos. Un cas a part és el dels Grups Autònoms que marcaven com a primer alliberament a assolir la d'ells mateixos respecte al treball (postures tan coherents no abunden, la majoria de grups prefereixen pagar un sou al personal estrictament necessari seguint un criteri empresarial clàssic de màxima rendabilitat amb mínima inversió)). Els recaudadors tenen també l'inconvenient que la seva aportació econòmica als grups socials que recolzen acaba a vegades en un pagament de serveis i

en un dirigisme d'activitats, passant de recolzadors a directors, d'exemples d'això n'està ple a la història de la CNT,

-El recolzament amb accions sol ser, quan no hi ha una base extensa i forta, més perjudicial que un patrocinador econòmic malintencionat. Els seguidors d'un determinat moviment projecten en els herois del grup armat les seves frustracions i la seva incapacitat d'organitzar-se i d'actuar. L'acció directa del grup armat esdevé acció delegada del "moviment social" que recolza. Els seguidors amb una patologia semblant a la dels afeccionats al fútbol vitorejant els lluitadors creuen participar mitjançant una comunió mística a les accions reals o imaginàries

dels seus ídols. La lluita armada esdevé llavors, al marge de la radicalitat aparent dels seus objectius i mètodes, un instrument d'alienació de tots els mesells socials. Un exemple d'això seria el cas (suposem que no buscat) de Terra Lliure, o millor dit dels fans de Terra Lliure.

-Els pedagogs solen ser els justificadors de l'estratègia anterior. Segons ells, les accions del grup armat desvetllen el poble o bé fan pujar el nivell de repressió fins que resulta intolerable i la gent s'alça.... La seva funció és la de tutors de moviments suposadament inmadurs o massa febles. Deixant de banda el cas d'Euzkadi i de l'Ulster on conflueixen nombrosos factors i on es podria discutir si el mov. armat és fort perquè el mov. armat és fort o si és a l'inrevés, a la resta d'Europa no sembla que cap moviment armat tingui cap alumne destacat mereixedor dels seus esforços pedagògics, sols algun sufi, baix per als escolars dels cursos del FLN de Corsica i les ZR de la RFA.

De fet no ha estat necessari cap pedagog armat perquè els treballadors de Puertoreal, Reinosa o Xixon, els veïns de Finisterre i Riaño, els portuaris de Barcelona, els pagesos de Montagut... s'enfrontessin al poder i a l'estat amb tàctiques i mètodes que envejen la pràctica totalitat de grups d'especialistes professionals o

amateurs. Fins i tot accions no tan "dures" com la de l'MDT d'obturar els panys dels establiments Melià per protestar contra l'urbanització de Formentera, són, per participatius, sencills i econòmics, molt més eficaços que una bomba a un establiment de la mateixa xarxa.

El problema de l'Organització Armada és un problema de divisió de tasques i de formació d'especialistes. Tant la divisió de tasques com la creació d'un cos d'especialistes són factors que tendeixen a la formació d'un nucli dirigent separat del moviment que diu servir, per una relació de jerarquia. A més, les condicions de la lluita clandestina tendeixen també a jerarquitzar el propi grup. En definitiva, l'acció directa tendeix a convertir-se en acció delegada, en diàleg d'iguals amb el poder; aquest és un dels dilemes

que han tingut d'enfrontar amb èxit variable tots els projectes de lluita armada que han partit de plantejaments antiautoritaris, des del maquis urbà de la postguerra fins els grups dels 70 passant pel MIL i els seus derivats,

Allò important no és trobar la manera de bastir una organització armada antijeràrquica, no dirigista i eficaç, sinó de bastir un moviment organitzat que superi l'actual misèria del medi llibertari- alternatiu- independentista- etc..., que sigui antijeràrquic, no dirigista/assembleari i eficaç, un moviment organitzat que en cada moment es doti ell mateix dels instruments necessaris (o que cregui necessaris) per fer real l'eficàcia,...

Però aquest és el problema de l'organització, i aquest problema no ha estat resolt de moment pel nostre temps, Fins finals dels anys

20 i principis dels anys 30 va funcionar una fórmula organitzativa; una FAI paràsita d'una CNT rodejada per una trama d'institucions com Ateneus, revistes, escoles ... Actualment sense el dirigisme organitzat d'una FAI i amb una CNT vuida de sentit, aquesta fórmula s'ha fet vella. Nosaltres hem continuat agafats a ella, sense que ni les nostres experiències ni les d'altres llocs del món serveixin per ajudar-nos a superar definitivament el model caduc del moviment-llibertari- anys 30 o les bajanades anti-organitza-

tives momificades des del 68. Ni el moviment alemany, ni l'experiència frustrada d'Itàlia, ni moltes de les lluites desenvolupades al tercer món han servit per treure'ns de les nostres capelletes ni dels nostres debats literaris,

Les nostres múltiples incapacitats per organitzar les activitats

suposadament revolucionaries que desenvolupem, són paradoxalment els nostres principals enemics, i sense superar aquest enemic difícilment arribarem a ser res més que un grapat d'encaparrats o un club de nostàlgics,

AMB ENEMICS COM NOSALTRES L'ESTAT POT ESTAR BEN TRANQUIL!!

CARA CREMADA

DESPRÉS DE L'INTERÈS DESPERTAT PELS ACTES ENTORN AL MAQUIS ANARQUISTA -I SOBRETOT DE LA FIGURA DE QUICO SABATER- QUE HEM ORGANITZAT, ENS HA SEMBLAT OPORTÚ PUBLICAR AQUEST ARTICLE SOBRE RAMON VILA CAPDEVILA "CARACREMADA", EL DARRER MAQUIS CATALÀ, PERÒ POTSER NO TAN CONEGUT,

 Encara avui és recordat per molts pagesos del Bages i el Berguedà, a l'igual que a l'Haute Vienne francesa, com a heroi llegendari, Ramon Vila Capdevila, conegut per «En Maroto», «Passos llargs», i «Capitain Raymond», a la resistència francesa. L'altre gran guerriller rural, Marcel·lí Massana va afirmar sobre ell: «En Ramon fou, sens dubte, el millor de tots nosaltres».

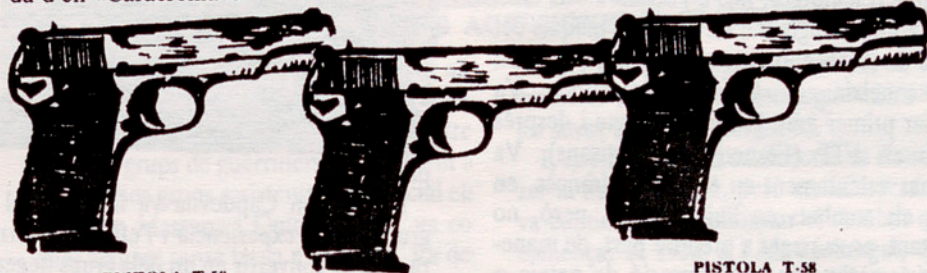
El dia 7 d'agost de 1963, a les 0.30 hores, en nit de lluna plena, queia mortalment ferit l'últim guerriller català, Ramon Vila Capdevila, conegut també per «Caracremada», en un enfrontament amb la Guàrdia Civil, en el paratge de la Creu del Perelló, situat entre els termes municipals de Castellnou del Bages i Balsareny. La seva agonia va durar fins a les set del matí, quan va morir amb una motxilla

a l'esquena. A les mans encara empunyava una metrallera, que descansava sobre les seves cames. Va estar agonitzant tota una nit, ja que la Guàrdia Civil de la 231 Comandància de Manresa, composta per uns 200 guàrdies emboscats, no va gosar acostar-s'hi.

Tenia 55 anys. Era alt, fort, de cos ample, amb una ferma humanitat. De semblant enèrgic i colrat, ulls vius, front espatós, amb un aire entre selvàtic i tímid. Home simple, modest. Diu la Frederica Montseny: «Els comunistes n'han fet un plat, del «Che» Guevara. Si nosaltres tinguéssim el sentit de propaganda que ells tenen, la figura de «Caracremada» l'exaltàriem encara més perquè va morir com un heroi, com un llop solitari acorralat i defensant-se fins a l'últim moment, amb un coratge i un valor personal extraordinari...».

En Ramon era l'últim de centenars i centenars llargs de guerrillers llibertaris morts per la llibertat i en contra de la barbàrie franquista als Països Catalans. Encara el mateix mes d'agost del 1963 eren executats a garrot vil dos joves anarquistes de les Joventuts Llibertàries: Francesc Granados i Joaquim Delgado.

Les nits de l'1 al 2 i del 2 al 3 d'agost, havien estat dinamitades 3 torres de conducció de línies d'alta tensió del terme de Rajadell, que subministraven electricitat a fàbriques de Barcelona. Aquesta va ser la darrera acció armada d'en «Caracremada».

PISTOLA T-58

PISTOLA T-58

I per tot l'Alt Llobregat, com un llamp, s'escampa la notícia: «En Maroto» és mort! *L'han matat les cadeneres*» (com la gent anomenava la Guàrdia Civil).

Ramon Vila va néixer al petit poble de Peguera, al Berguedà, el 1908. Li deien «En Maroto» perquè la masia on vivia era anomenada així. Ramon Vila, des de molt jove, va intervenir en les lluites socials de la seva terra: la conca minera del Berguedà. L'any 1922 se'n va anar a treballar en una fàbrica tèxtil de la Poble de Lillet. Dos anys abans, però, un llamp va matar la seva mare i a ell li va cremar la cara. Allí, per primera vegada, va llegir propaganda confederal i llibres, i es va afiliar a la CNT. A la Poble de Lillet va fer la primera acció: va realitzar un sabotatge, l'hivern de 1929 a 1930, contra un empresari que acabava de renovar la seva maquinària i de deixar sense feina i sense la més mínima indemnització

un centenar de companys seus. Va ser detingut i empresonat a Manresa i no va recobrar la llibertat fins a la proclamació de la República, el 14 d'abril de 1931. Per l'abril mateix va tornar a la Poble de Lillet, i va marxar cap a Figols el mateix any, on va treballar a les mines de carbó.

En Ramon, impregnat de l'esperit revolucionari i solidari amb els oprimits, va participar activament en l'aixecament de l'Alt Llobregat el 1932, i va ser empresonat a Manresa i Barcelona durant 6 mesos. L'estiu, en sortir de la presó, va treballar a Berga de llenyataire i de pagès i va fer una bona amistat amb Mar-

cel·lí Massana, un altre gran guerriller llibertari català, mort a l'exili fa pocs anys. Pel febrer del 1936, va tornar a Figols a treballar com a minaire. Quan va esclatar la guerra el 19 de juliol de 1936, es trobava a la presó de València, detingut per la seva intervenció en una vaga de tramvies de Barcelona, en la qual havia intervingut activament davant l'actitud dels escamots d'Estat Català, que la volien fer fracassar.

Quan el van alliberar de la presó va marxar com a voluntari a la Columna de Ferro, on hi va estar fins al març de 1937. Aleshores va tornar de bell nou a Figols, on va treballar en la col·lectivització, amb entusiasme, com a minaire.

El març del 1937, quan van cridar la «quinta» del 1928, amb els seus amics Casals i Casafont se'n va anar a la 153 Brigada, abans Columna Terra i Llibertat.

El 1939 es va exiliar a França, on va ser internat al camp de Saint Cyprien, d'on es va

escapar el 1940, i va tornar a Catalunya.

Home d'acció, no donant-se mai per vençut, deixar de lluitar, per a ell, era morir. Va organitzar la resistència, junt amb altres companys seus, creant grups volants de guerrillers que actuaven preferentment al Pirineu. L'any 1943 va ser detingut pels alemanys a Perpinyà, on va estar pres durant dos mesos al Castillet. Després va haver de treballar per als alemanys en l'organització Todt, en una mina d'alumini a Bédarieux. Pel febrer del 1944 es va escapar de la mina i es va reintegrar al Grup «Resau de Menessier», de la Resistència, prop de Llemotges, fins a l'abril.

L'abril, va ingressar en el famós maquis del bosc de Rochechouart, a l'Haute Vienne, on se'l coneixia pel «Capitain Raymond». Va lluitar primer amb l'Armée Secrète i després amb els FTP (Franc tireurs Partisans). Va actuar valentament en el maquis francès, en tots els combats en lluita oberta, però, no obstant, es va negar a prendre part, de manera sistemàtica, en cap operació de neteja o d'escarment. Deia el «Capitain Raymond»: «Ni durant la revolució a Catalunya, ni en la resistència a França, mai no vaig voler intervenir en execucions ni en res de semblant. Un enemic vençut ja no és un enemic, i matar un home indefens no és propi d'homes».

La seva especialitat eren els sabotatges fer saltar un gran nombre de trens blindats alemanys, especialment un de les SS, i tanc i material pesat, que es dirigia cap a Nîmes, quan ja havia tingut lloc el desembarcament dels aliats. Els alemanys van creure que vivien 1.500 persones del poble d'Oradour Glane, i ell i els 200 guerrillers de l'Armée Secrète que comandava van aniquilar tota la divisió alemanya a Oradour sur Vèze, com represàlia.

El seu activisme va ser extraordinari: va llançar quatre ponts sobre el riu Vienne i va instal·lar cables d'alta tensió i va actuar en tots els combats lliurats a la Forêt de Rochechouart i en moltes accions contínues de fustigament a l'en-

pant nazi.

En Ramon Capdevila va imprimir al grup la seva experiència i l'eficàcia guerrillera, i es va convertir en un dels grups llegendaris de l'Haute Vienne. Encara avui és viu i de memòria popular, i es parla, en aquesta regió francesa, del maquis i del «Capitain Raymond».

Després va ser enviat com a comandant com a cap de la Companyia del Batalló Lluitat —composta principalment per espanyols als darrers reductes alemanys de França: *poche* de Royan i Pointe-la Grave, considerats inexpugnables. Exemple de moral i de valentia van ser sempre a primera línia. El «Capitain Raymond» pelava les patates perquè els seus homes veiessin que no era un cap. Fins i tot els comandaments es nomenaven per votació.

Cal dir també d'ell que el sou que cobrava com a capità el repartia entre les famílies i les necessitats dels refugiats. La seva dedicació i el seu valor van ser reconeguts per les autoritats franceses, que li va concedir el màxim guardó de la Legió d'Honor, que ell va rebutjar.

De aquí para allá

LA GUARDIA CIVIL, EN DEFENSA PROPIA, DIO MUERTE AL ANARQUISTA «CARAQUEMADA»

El día 2 provocó la voladura de tres torretas de conducción eléctrica en el sector de Rajadell

Al conminarle para que se detuviera, hizo fuego contra un cabo de la Benemérita, el cual repelió la agresión

SU HISTORIAL SE RESUME EN VEINTITRES AÑOS DE CONTINUADAS AGRESIONES Y CRIMENES

Tot seguit, aniquilat l'últim reducte na: França, es va dirigir novament a Catalunya prosseguir el combat: va organitzar i entre diversos grups de guerrillers i, juntament a els diversos grups resistents, en especial els Facerías, Massana i Quico Sabaté, va conuar actuant sense treva ni descans. Va de: car sobretot en el pas de fronteres i en el sa: tatge contra les torres d'alta tensió i instal: cions de subministrament elèctric.

L'any 1946, juntament amb Quico Saba: altres guerrillers llibertaris, va introduir: de França un important dipòsit d'armes de: nat als Grups d'Acció de Barcelona. Les: xes contenien 200 metralletes, 100 pisto: 300 bombes de mà, 50 panets de «plàsti: llapis detonadors, munició abundant i: dotzena de farmacioles.

Els anys 1947-48, va ensinistrar diver: guerrillers en la tècnica de la voladura de: nies d'alta tensió i va participar en nombro: accions: «expropiacions», voladures i con: de carreteres. El 1949, va tenir una topada amb la Guàrdia Civil, prop de Moià, de la qual Manuel Sabaté en va resultar detingut i després afusellat el 1950. L'Helios va morir en el tiroteig i en Ramon Vila va aconseguir de fer-se escàpol per una barrancada, on es va ferir una cama. Malgrat la ferida i ser estalo:

nat per diversos grups de guàrdies, en «Cara: cremada», va aconseguir refugiar-se en una de les seves bases del Berguedà.

L'any 1953, l'exili confederal va desautorit: zar la lluita armada, però en «Caracremada» va continuar, va continuar el combat que va començar el 1930, a l'Alt Llobregat, que va prosseguir el 1936-1939, i el 1940, i el 1944... Va ser inútil la conversa que va mantenir l'any 1959, a Prada del Conflent, amb Marcel·lí Massana, que el volia convèncer de deixar la lluita. Va faltar molt poc perquè en Massana, que l'havia deixat el 1950, la tornés a reem: prendre al costat d'en Ramon, home digne i lleial, que va lluitar per la revolució i, després, contra l'ocupació nazi de França, i que va con: tinuar lluitant al nostre país contra els nous tirans que ell mai no va reconèixer ni res: pectar.

Paradoxalment, va ser un dels guerrillers que més va actuar, i de qui menys accions en coneixem, a causa de la seva modèstia, del seu caràcter introvertit, del fet que els seus com: panys de lluita morissin tots en combat o fos: sin afusellats.

Fins a la seva mort, el 1963, va realitzar diverses incursions a Catalunya, principal: ment a les comarques del Bages i del Bergue: dà, des de les falces del Canigó, de primavera

a estiu, de vegades sol, de vegades acompanyat d'un grup o d'un altre company. Es va destacar, com sempre, en accions de sabotatge: volar pals d'alta tensió.

El 1962, va fer una incursió amb Pere Antoni Sánchez, el qual va ser detingut. Van fer actes de sabotatge a la zona de Manresa, el 24 de juliol.

Inútil, diran molts de la guerrilla d'en «Caracremada» i de tants guerrillers catalans. Jo no seré qui ho afirmi, ja que la seva lluita va comptar sempre amb el caliu del poble, que li donà suport. La seva sola presència a la muntanya, amb les armes a la mà, o les accions que empenia a la plana feien que els cacics anessin amb peus de plom a l'hora de cometre injustícies. Se sentia alhora protegit i esperançat aixecant la moral als treballadors i camperols catalans amb la seva lluita, fent alçar clams de llibertat, i dignificant la Catalunya humiliada i sotmesa pel terror franquista.

El 7 d'octubre del 1978, a Sallent, la CNT li va retre un homenatge, al qual van acudir més de 2.000 persones, la meitat de les quals provinent de la comarca. Però l'acte va ser prohibit pel governador civil, i el poble, ocupat per la Guàrdia Civil, igual que el cementiri on és enterrat. Després de quinze anys de la seva mort, encara no li perdonaven la seva insubmissió, la seva vida d'acció revolucionària.

Ramon Vila —sense saber-ho— s'havia fet seva la frase de Durruti: «...per a un revolucionari l'acció és el progrés del motor social, i en aquest sentit, el simple fet d'iniciar un combat és ja una victòria...».

El 1978, tornava a ser un «malhechor», «facineroso», «peligroso criminal» i «bandido a sueldo de los enemigos de España exiliados en el extranjero». I l'any vinent, que es complirà el 25è aniversari de la seva mort?

R.V.G. (Juliol 1987)

CARAMULL i BAZOOKA en: KANYA contra el PATRÓ!

SANÇEZ CASAS-88
TRADUCCIONS ILLUSTRATIVES

